

Incidenter av följeslagare under olika expeditioner

Efter att ha reciterat Tashahhud, Ta'awwuz och Surah al-Fatihah, sade Hans Helighet, Hazrat Mirza Masroor Ahmad (aba), att han skulle fortsätta berätta om de expeditioner som ägde rum under den Helige Profeten Muhammeds (sa) liv.

Incidenten med Hazrat Abu Qatadah (ra) under expeditionen till Dhi Qarad

I den föregående predikan nämndes expeditionen till Dhi Qarad. Den Helige Profeten (sa) skickade några följeslagare i förväg mot fiendens styrkor innan han själv följde efter. Det berättas att när de anlände, flydde fiendens armé så snart de såg dem. När muslimerna nådde fiendernas läger såg de att Abu Qatadahs häst hade fått sina senor avskurna. Den Helige Profeten (sa) stod vid hästen och sade: "Må du vara väl. Du har många fiender i krig".

Den Helige Profeten (sa) fortsatte vidare därifrån, och det ryktades att Abu Qatadah (ra) hade blivit martyr. Men så var inte fallet. En annan man hade virat in sig i Abu Qatadahs (ra) mantel. En kort stund senare återanslöt sig Abu Qatadah (ra) till muslimerna medan han ledde sina kameler. När han återvände bad den Helige Profeten (sa) många böner för honom.

Abu Qatadah (ra) berättade att han hade blivit träffad av en pil och trodde att han hade tagit bort den. Den Helige Profeten (sa) kallade honom till sig, tog försiktigt ut pilen och strök sitt välsignade saliv på såret. Som ett resultat sade Abu Qatadah (ra): "Det var som om jag aldrig hade blivit sårad."

Incidenter med Hazrat Salamah (ra) under denna expedition

Under denna expedition finns det också berättelser om hur Hazrat Salamah (ra) kämpade mot fienderna vid Dhi Qarad. Hazrat Salamah (ra) jagade efter fienden och kunde inte se någon av sina följeslagare. När han nådde Dhi Qarad såg fienderna honom när han försökte dricka vatten, så han drog sig tillbaka. Han avfyrade pilar och träffade en person som han tidigare hade skjutit på. Han tillfångatog också två personer och förde dem till den Helige Profeten (sa), som just hade anlönt.

Den Helige Profeten (sa) anlände till Dhi Qarad vid tiden för Isha-bönen och slog läger vid källan där de två fångarna hölls. Fiendens tillhörigheter beslagtogs, inklusive två kameler. Under denna tid föreslog Hazrat Salamah (ra) att han skulle skickas med 100 män för att förfölja fienden. Den Helige Profeten (sa) log och sade: "Salamah, tror du att du kan göra detta?" Hazrat Salamah (ra) svarade jakande. Den Helige Profeten (sa) sade då: "Om du har lyckats fånga dem, visa dem barmhärtighet och mildhet." Med andra ord, om de har flytt, låt dem vara. Det finns ingen anledning att visa hårdhet ytterligare.

Hazrat Salamah (ra) berättar om ytterligare en händelse som ägde rum under denna expedition. Den Helige Profeten (sa) sade att under denna expedition var den bästa ryttaren Abu Qatadah (ra), och den bästa infanteristen var Salamah bin Aqbah (ra). Hazrat Salamah (ra) hade äran att vara både ryttare och infanterist. När de återvände till Medina, och de närmade sig staden, utropade en ansarisk följeslagare att han ville tävla om att springa

tillbaka till Medina.

Hazrat Salamah (ra) frågade den Helige Profeten (sa) om han kunde delta i loppet. Den Helige Profeten (sa) gav sitt tillstånd, och tävlingen började. Hazrat Salamah (ra) höll tillbaka en stund innan han ökade farten, sprang om Ansarien och till slut vann loppet.

Den Helige Profeten (sa) stannade utanför Medina i fem dagar i samband med denna expedition.

Hazrat Abu Dharr Ghaffaris (ra) hustru

Hans Helighet (aba) hade tidigare nämnt att Hazrat Abu Dharr Ghaffaris (ra) hustru hade tillfångatagits. Det berättas att hon var bunden men lyckades fly på egen hand. Hon satte sig på den Helige Profetens (sa) kamel Asbah, som också hade blivit tillfångatagen, och flydde från fiendeläget. Fienderna försökte förfölja henne men kunde inte hinna ikapp. Hon hade svurit inför Gud att om kamelen blev hennes räddning, skulle hon slakta den för Hans skull. När hon nådde Medina rådde dock den Helige Profeten (sa) henne att en sådan ed inte var lämplig, eftersom kamelen inte tillhörde henne. Han bad henne istället att återvända hem utan att oroa sig för att uppfylla eden.

Expeditionen under Hazrat Aban bin Sa'id (ra)

Denna expedition ägde rum i Muharram år 7 AH (efter Hijra), även om vissa källor anger Jamadi al-Thani som tidsram. Hazrat Mirza Bashir Ahmad (ra) anser att Muharram är den mer troliga tidpunkten, eftersom det bättre överensstämmer med andra historiska händelser.

Hazrat Abans (ra) far var en av de framstående ledarna i Quraish. Hans bröder hade redan accepterat islam och utvandrat till Abessinien. Hazrat Aban (ra) stod på fiendens sida under slaget vid Badr men gav skydd åt Hazrat Uthman (ra) under Hudaibiyah-traktaten. Han accepterade islam under slaget vid Khaibar, eller enligt vissa berättelser, mellan Hudaibiyah-traktaten och slaget vid Khaibar.

Innan han begav sig till Khaibar, skickade den Helige Profeten (sa) en grupp soldater under Hazrat Aban (ra) till Najd. Najd är en sandig men bördig region med många dalar och berg. Det är ett högt beläget område, vilket är anledningen till dess namn. Soldaterna under Hazrat Aban (ra) fick i uppgift att skydda Medina medan den Helige Profeten (sa) var borta. Vissa stammar var kända för att vilja anfalla Medina när den Helige Profeten (sa) var på resande fot. Därför brukade han alltid skicka följeslagare till dessa områden för att skydda Medina.

Hazrat Aban (ra) anslöt sig sedan till den Helige Profeten (sa) i Khaibar efter att muslimerna redan hade segrat.

Slaget vid Khaibar

Slaget vid Khaibar är en betydelsefull händelse i islams historia. Khaibar var ett frodigt område med många bäckar och vattenkällor, och det var även en av de största dadelodlingarna på den arabiska halvön. Khaibar låg ungefär 96 mil norr om Medina och var

hem för många judiska stammar. Vissa historiker menar att judarna hade bott där sedan profeten Moses (as) tid, och området hade stor betydelse för det judiska folket.

Judarna i Khaibar var kända för sin tapperhet och enighet. Den Helige Profeten (sa) var medveten om de konspirationer som judarna där utarbetade mot islam. De sökte ständigt möjligheter att skada islam. Trots den Helige Profetens (sa) vänlighet och mildhet gentemot judarna i Medina, bröt de upprepade gånger sina avtal. När de straffades, skedde det i enlighet med de avtal de själva hade ingått och med rättvisans principer som grund.

Efter att flera judiska stammar hade blivit förvisade från Medina på grund av förräderi och mordförsök på den Helige Profeten (sa), bosatte de sig i Khaibar. Därifrån fortsatte de att hetsa andra mot islam. De samlade stora styrkor och allierade sig med avgudadyrkarna i Mecka för att anfälla Medina i slaget vid skyttegraven (Ahzab-slaget). Detta skapade en extremt svår situation för muslimerna, och bakom denna attack stod utan tvekan judarna i Khaibar, tillsammans med andra fiender.

Den berömde orientalisten Montgomery Watt, som ofta kritiserade islam och dess grundare (sa), skrev:

"Attacken mot Khaibar hade en tydlig orsak: de hade använt sina rikedomar för att hetsa sina arabiska grannar mot islam."

Det var därför den Helige Profeten (sa) ansåg det nödvändigt att agera för att skydda islam.

Hazrat Musleh Maud (ra) förklarar att endast fem månader efter att den Helige Profeten (sa) återvänt från Hudaibiyah, fattade han beslutet att de judar som ständigt konspirerade och uppviglade andra mot islam skulle avlägsnas från Khaibar. Han marscherade därför mot Khaibar med 1600 följeslagare.

Vissa historiker, inklusive Hazrat Musleh Maud (ra), anser att detta slag ägde rum fem månader efter Hudaibiyah. Andra hävdar att det inträffade redan några dagar efter Hudaibiyah i månaden Muharram. Hazrat Mirza Bashir Ahmad (ra) lutar åt denna senare version. Allah vet bäst.

I grund och botten var Hudaibiyah-traktaten en stor seger, vilket nämns i den Heliga Koranen i följande ord:

"Sannerligen, Vi har skänkt dig en klar seger." (48:2)

Det var denna stora seger som öppnade dörrarna för ännu större segrar, såsom Khaibar och erövringen av Mecka.

I samma kapitel av den Heliga Koranen omnämns Khaibars seger med följande ord:

"Allah var sannerligen väl nöjd med de troende när de svor trohetseden till dig under trädet, och han visste vad som fanns i deras hjärtan, och han sände ned lugn över dem, och han belönade dem med en nära förestående seger, och stora krigsbyten som de kommer att ta, och allah är Mäktig, Vis. Allah har lovat er stora krigsbyten som ni kommer att ta, och han har givit er detta i förväg ..." (Den Heliga Koranen, 48:19-21)

Förberedelser inför Khaibar

När förberedelserna för Khaibar tillkännagavs, nämner vissa berättelser att den Helige Profeten (sa) sade att endast de som deltog i Hudaibiyah skulle få följa med. Enligt en annan berättelse sade den Helige Profeten (sa) att de som enbart önskade delta för krigsbytet inte skulle följa med. Endast de som önskade delta i jihad skulle förbereda sig.

Det sägs att det var under Khaibar som en stor fana eller flagga för den muslimska armén förbereddes. Tidigare hade de använt mindre flaggor. Enligt vissa berättelser deltog sex kvinnliga följeslagare i detta slag, medan andra berättelser nämner upp till tjugo kvinnliga följeslagare. Dessa kvinnor klev modigt fram och erbjöd sina tjänster.

Judarna som bodde i Medina vid den tiden blev missnöjda när de fick höra om detta. Vissa muslimer hade tagit lån från judarna, och för att hindra dem från att delta i expeditionen började judarna kräva tillbaka sina lån. En följeslagare var skyldig en jude fyra till fem dirham. När han ombads betala tillbaka, bad han om mer tid. Juden påpekade också att slaget vid Khaibar inte var någon småsak. Ärendet fördes fram till den Helige Profeten (sa), som rättvist instruerade den muslimska följeslagaren att återbetala sin skuld.

Förutom att försöka hindra muslimerna informerade judarna i Medina även judarna i Khaibar om muslimernas förberedelser. Dessutom skickade hycklarna i Medina ett brev till Khaibar där de varnade dem för att befästa sina fort och gömma sin rikedom. Judarna i Khaibar höll ett möte om detta. Vissa föreslog att de skulle försvara sig inifrån sina fort. Andra ansåg att de borde gå ut på slagfältet, eftersom judarna tidigare inte varit framgångsrika i belägringar. Ett tredje förslag var att anfalla Medina och förintam muslimerna. De flesta stödde detta förslag, men ledaren för Khaibar, Kinanah bin Abi Huqaiq, tvivlade på att muslimerna verkligen skulle komma till Khaibar. Han sade faktiskt att Muhammed (sa) aldrig skulle våga sig på Khaibar.

Trots detta skickades ett sändebud till de närliggande stammarna för att söka hjälp i Khaibar. Vissa stammar vägrade, medan andra skickade trupper för att bistå Khaibar.

Hans Helighet (aba) sade att han skulle fortsätta att nämna dessa händelser i framtiden.

Begravningsböner

Hans Helighet (aba) sade att han skulle nämna några avlidna medlemmar av Jamaat, vars begravningsböner han (aba) skulle leda i deras frånvaro.

Muhammad Ashraf

Muhammad Ashraf, son till respekterade Muhammad Bakhsh från Mandi Bahauddin, har gått bort. Han efterlämnar tre döttrar och sex söner. En av hans söner, Kashif Javed, är för närvarande tillförordnad missionärsansvarig i Senegal och även Amir Jama'at där, vilket gjorde att han inte kunde närvara vid sin fars begravning.

Hans son berättar att han var en mycket renhjärtad, rättfärdig och gudfruktig person. Han hyste en djup kärlek till Khilafat. Han var den enda Ahmadi i sin familj och brukade ofta säga att allt han uppnått var tack vare Ahmadiyyat. Han rådde alltid sina barn att hålla fast vid Ahmadiyyat och Khilafat. Vid en mycket hög ålder lärde han sig recitera den Heliga Koranen och gjorde det med stor hängivenhet. En av hans söner, som var finanssekreterare i sin region, berättar att hans far var mycket regelbunden i sina ekonomiska bidrag och ofta försökte betala hela sin årliga donation i början av året.

Hans Helighet (aba) bad att Allah den Allsmäktige skulle visa honom barmhärtighet.

Habib Muhammad Shakry

Nästa begravning var för Habib Muhammad Shakry, Naib Amir av Kenya. Han gick bort vid 56 års ålder. Den avlidne var en Musi. Han efterlämnar en hustru och tre barn.

Amiren för Jama'at i Kenya skriver att hans förfäder kom från Jemen, och hans far svor trohetseden 1982. Han studerade i Mombasa och var en mycket begåvad student. Han betraktade sina möten med Khulafa som höjdpunkterna i sitt liv. Vid tiden för sin bortgång var han nationell sekreterare för Ta'lim och Naib Amir.

Han respekterade alla livshängivna, var mycket regelbunden i sina böner och ekonomiska bidrag, tog hand om de fattiga och behövande, var lydig mot sina föräldrar och uppfyllde deras rättigheter. Han var klok, from och en mycket uppriktig person. Han innehade höga positioner i stora företag och hade starka kontakter med politiker, experter och religiösa ledare. Han dolde aldrig sin tro på Ahmadiyyat. Många framstående personer deltog i hans begravning.

Hans Helighet (aba) bad för hans förlåtelse och för hans familj.

Anubi Madingo

Den tredje begravningsbönen var för Anubi Madingo, som var den lokala presidenten för Jama'at i Zimbabwe.

Hans son berättar att hans far ursprungligen var sunnimuslim och motsatte sig Ahmadiyyat. Han hade en djup kärlek till islam och accepterade så småningom Ahmadiyyat. Han var den första Ahmadi i sitt område. Han utsattes för förföljelse på grund av sin tro och tvingades be i sitt eget hem. Trots detta förblev han ståndaktig och fortsatte att predika, vilket ledde till att många människor anslöt sig till Jama'aten.

Han köpte mark och höll på att bygga den första Ahmadi-moskén i Zimbabwe. Han var en pålitlig, hjälpsam, gästvänlig och hängiven medlem av Jama'aten. Han efterlämnar åtta barn, och en av hans söner tjänar som president för Jamaat i Zimbabwe.

Hans Helighet (aba) bad att Allah den Allsmäktige skulle förlåta honom och att hans barn skulle fortsätta hans goda gärningar i sina liv.

